

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

A másik ország

Legtaglózott, amikor azt mondtad,
nem születhetsz és halhatsz meg
ugyanabban az országban, mert ha
egy tapodtat sem mozdulsz, akkor
is máshová kerülsz. Elmúlni innen
azt jelenti, hogy már előtte is máshol
vagy. Csak az vigasztalt, hogy ezek
szerint a halálra is előkészül benned
a téridő. Vajon kilenc hónap ez is?
Lebomlik benned a lélek két nemzősejtnyi
részre? Fordítva járja be a lelked
az evolúciót? Hogy nem veszed észre?
Ott vagy, megszokott tárgyaid között,
s már egy hulló, kétéltű vagy hal nézi
rejtve esti pohár borod fénysziluettjét,
és emlékeid átszínezi ez a tengerbe
visszanyúló jelenlét, amitől a régi,
rég nem használt ágyad emlékkörvonalait
hínár, alga vonja be. Azt mondtad,
koncentrálj arra, hogy megbocsásd,
amiről nem tehetsz. Azt a legnehezebb.
Mert hogy rendeződik át benned
a szeretet, miféle álomtalan szövet
szövődik rá szemedre, hogy akire nézel,
vagy az észre sem vett új idegen csillagzat
a fejed felett már nem ott van, ahol te,
s a megbocsátást kifejező kéz, bár nyújtod,
bebábozódik, vagy bevonja annak a másik
helynek a kesztyűje, levehetetlenül? Hogy
mondod, „itt”, hogy mondod, „vagyok”,
ha az a másik ország nyomtalanul
és jeltelenül szöveteid között bujdosik?